

Přeložila Markéta Forejtová

DŮHODA o RUŽÍ

SASHA PEYTON SMITH

COO
BOO

Dohoda růží

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sasha Peyton Smith
Dohoda růží – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DOHODA RŮŽÍ

SASHA PEYTON SMITH

COO
BOO

*Pro Emilii, protože bez tebe bych to nedokázala,
a vlastně bych to ani dokázat nechtěla.*

Pospěš, lidské dítě!
Víla za ruku vede tě
do vod a divočiny,
kde neslyšíš, jak nad svými činy
lidé pláčou - ty to víš,
však pochopit to nemusíš.
WILLIAM BUTLER YEATS

S chutí do toho, půl je hotovo.

WILLIAM SHAKESPEARE,

Sen noci svatojánské

DŘÍVE

1471

Válka růží

Když se na okraji lesa poprvé objevila ta žena, obličej krále Edwarda byl potřísněný blátem a krví. Při pohledu na ni po krátkém okamžiku nehybnosti padl na kolena. Meč mu volně visel u pasu.

Pověsti o vlivu Jiných na probíhající válku se objevovaly už od prvního okamžiku, kdy meč projel břichem prvního rytíře z Midlands, ale co oči nevidí, to srdce nebolí. Bezesporu existovala racionální vysvětlení pro všechny ty náhlé výkyvy počasí a nálezy bezhlavých stád ovcí stažených z kůže. Ovšem ti, koho babičky odrazovaly od chození do lesa bez snítky cesmíny v kapse, věděli, odkud vítr vane. Věděli to celé měsíce, celé dekády, celé generace.

Stejně jako se bohové pro radost pletli do trójské války, považovali Jiní konflikty smrtelníků za výborný druh zábavy.

Tak se jim tehdy říkalo. *Jiní*.

Lancasterové i Yorkové věřili, že jsou skutečnými potomky rodu Plantagenetů. Ale jedna země nemůže mít dva krále, a ani jedna strana nechtěla ustoupit ve prospěch té druhé, takže se začalo mávat prapory a ostřít meče.

Válka byla krutá, jak už války bývají. Zbytečná a brutální. Během prvního roku nasákla půda v Anglii krví. Ale

válka neskončila. Pochodovala dál za zvuku bubnů, které vedly farmáře na porážku.

Až v bitvě u Barnetu se karty obrátily. Tenhle příběh zná každé dítě, dokonce je vyrytý v mramoru před Buckinghamským palácem, kde si ho každý může přečíst. Příběh o tom, jak královna Moryen zachránila celou Anglii.

Odehrálo se to takhle.

Bitevní pole hořelo a Edward byl zoufalý.

Ať už ji přivolala vůně jeho zoufalství, nebo jeho krev, královna každopádně přišla.

Říká se, že když se objevila, bitevní vřava naprosto ztichla. Při chůzi za ní vlála sněhově bílá róba, která s sebou táhla po zemi barevné listí. Královna měla onyxově černé vlasy a oči snad ještě černější. Její kůže byla až děsivě bledá a při pohledu na její nádherné ostré rysy měl člověk pocit, jako by ho někdo kopl do žeber. Někteří muži pohled na ni nesnesli a začal se jim zvedat žaludek.

Kráčela napříč bitevním polem ve svých střevících. Šla pomalu, jako by jí bylo jasné, že na ni všichni počkají.

Edward před ní poklekl.

„Povstaň,“ rozkázala mu a on ji poslechl. „Přicházím na pomoc.“

Králi vytryskly slzy a razily si cestu po jeho špinavém obličejí. Přikývl, protože ze sebe samým vděkem nedokázal vypravit ani slovo.

Naklonila se k němu a její dokonalý profil se rýsoval proti kouři a popelu bitevního pole. Pošeptala mu něco do ucha.

Rozhovor netrval dlouho – ať už mu nabídla cokoli, okamžitě přijal. Pak vytáhla zpoza opasku dýku a rozřízla mu dlaň. Dohoda byla uzavřena.

Na druhé straně mýtiny padl Jindřich VI. mrtev k zemi.

Británie měla nového krále, to bylo nad slunce jasné. A byl jím Edward IV.

Lancasterové se vrátili domů, zatímco pochodně v táboře Yorků hořely celou noc za zvuků bujarých oslav.

Ale ona podivná žena se na ně nedívala. Už byla opět na cestě v kočáře, který táhlo spřežení sněhově bílých koní. Když máte plánovat korunovaci, není čas ztrácet čas.

O dvacet čtyři hodin a jednu minutu později byl mrtev i Edward IV. Zavřel oči a skácel se k zemi, jako by někdo přeřízl vodící provázky loutce.

Slíbila mu, že bude králem. Ale nikdy neřekla, na jak dlouho.

A tak královna Moryen z Jiných převzala vládu a usídlila se v Elthamském paláci s poklidným úsměvem na rtech a korunou na hlavě.

Každý, kdo se pokusil proti ní pozvednout meč, se najednou nemohl ani pohnout, jako by samotná myšlenka vzdoru byla zakázána.

Válka skončila a Británie měla novou královnu. Nesmrtelnou. Nevyhnutelnou. Neporazitelnou.

NYNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Londýn, únor 1848

Lydia už je pryč celých osm dní a já se začínám bát, že se moji rodiče jednoho dne vzbudí a najdou prázdnou i moji postel.

Nadskočím strachy při zvuku, který se ozve odněkud zleva, a zamžourám do temné uličky. Naštěstí je to jen krysa pobíhající po hromadě odpadků.

Už jsem vymrzlým městem určitě ušla několik mil, obloukem obešla hned několik výtržníků a překročila nespočet polomrtvých žebráků. Rodiče mě většinou nabádají, abych jim nevěnovala pozornost, protože měli stejnou možnost uzavřít dohodu s královnou jako my všichni ostatní, ale dneska se mi je ignoruje těžko.

Moje svoboda většinou sahá tak akorát k procházkám po parku pod přísným dohledem máti nebo pohodlným projížděním v bezpečí našeho rodinného kočáru. Ale kde mi chybí zkušenosti, tam si dopomůžu sebevědomím. Tohle sebevědomí teď ale dost pokulhává, jak mi s každým krokem čím dál tím víc promrzají kosti.

Myslela jsem si, že bude bezpečnější držet se hlavních ulic než riskovat potloukání se potměným Hyde Parkem bez doprovodu. Teď jsem ale jednou špatně odbočila a netuším, kde jsem. Světla pouličních plynových lamp mdle

poblikávají. Studený únorový vzduch se mi zahryzává do zátylku, město je plné uhelného prachu, který halí zbytky světla z lamp do podivného šera. Stáhnou si z hlavy kapuci svého pláště, abych mohla vzhlednout k obloze a zkusit se zorientovat. Kasiopeja by měla být na severu, světlo hvězd ale rozeznám jen moc málo na to, abych si byla jistá. Z koutku oka mi steče osamělá slza až do ucha.

Lydiin pokoj jsem prozkoumávala po celé dny a bezvýsledně se modlila, abych našla jakoukoli nápovědu ohledně toho, kam a proč zmizela. Zmizela jako pára nad hrncem, ale já se s tím odmítám smířit.

A tak jsem dnes počkala, až se máti, otec a zoufalé zbytky našeho služebnictva uloží ke spánku, okolo krku si omotala otcovu nejteplejší šálu a vydala se vstříc noci.

Možná jsem si chtěla připadat stejně odvážná jako všichni ti šlechtití rytíři pohánění láskou z příběhů, které jsme s Lydií četly jako malé. Nebo jsem možná chtěla cítit cokoli jiného než ten příšerný strach, který se ve mně usídlil od chvíle, kdy moje sestra zmizela.

Strážníci tvrdí, že buď utekla, nebo zemřela, ale já jim nevěřím. Kdyby chtěla utéct, rozhodně by mi to řekla. A kdyby zemřela, bezpochyby bych to cítila. Neexistuje svět, ve kterém by přestalo tlouct srdce mé sestry a já bych žila beze změny dál.

Procházím další uličkou a z mého dechu se ve vzduchu tvoří obláčky. Úlevně vydechnu, protože konečně poznávám místo, kde se nacházím.

V dále se tyčí brány Kensingtonského paláce, otevřené jako něčí ústa. Za nimi si povšimnu temných stínů královny gardy.

Palcem přejedu po chladném povrchu náhrdelníku, který mám pro štěstí schovaný v kapse pláště. Budu si muset

počínat chytře – možná ještě jednou obejít Hyde Park a dostat se k některému ze zadních vchodů. Nepotřebuju přímo dovnitř, stačilo by dojít ke stromům, které palác obklopují. Ačkoli mám zimní boty, mrznou mi prsty u nohou. Musím ale jít dál, jinak by garda mohla pojmout podezření, protože mě teď už má v zorném poli.

Když jsme byly s Lydií malé, naše rodina ještě vlastnila venkovské sídlo v Oakhamu. Léta jsme trávily v lesích, lovíly žáby a stavěly pro káčátka domečky z listů. Nohy jsme měly odřené a poškrábané, vlasy rozčuchané a plné větviček. Domů jsme se vracely, až když vyšel měsíc a začali létat netopýři. Vždycky jsme chodily dovnitř kuchyní, abychom se vyhnuly matčiným výtkám. Místo ní se o nás starala naše shovívavá kuchařka. Paní Osbourneová byla nejstarší osobou, kterou jsem znala, a vždycky když nám ovazovala nohy a krmila nás citronovými bonbony, vyprávěla nám příběhy. Nejvíce jsme samozřejmě milovaly ty o Jiných.

Předčítala nám ze staré knížky, která byla obalená v roztrěpené šalvějově zelené látce a měla ohnuté rohy. Zejména mě fascinoval koncept vílích dveří. Podle kuchařčiných příběhů Jiní otevírali dveře mezi našimi světy, většinou skryté v kořenech pokroucených starých stromů, aby jimi mohli projít chytří lidé, kteří jim na zápraží zanechali hodnotné předměty.

Žadonila jsem a přemlouvala Lydii, abychom to společně taky vyzkoušely. Našly jsme rozložitý habr, k jehož kořenům jsme položily naše ladící náhrdelníky. Jeden měl na perlovém přívěsku vyryté písmeno L, druhý zase písmeno I ve stejném stylu. Nosily jsme je jako miminka, a tak už nám byly malé. Přesto jsme je po celé roky měly pověšené na sloupkách postelí. Byla jsem natěšená, co se s nimi stane. Pokukovala jsem oknem v naději, že uvidím jednoho z Jiných u našeho habru.

Druhý den ráno jsme s Lydií přeběhly přes trávník, namočily si chodidla rosou a zabořily naše buclaté dětské ručičky do hlíny pod habrem. Náhrdelníky zmizely. Skákala jsem radostí a výskala tak nahlas, že se přiřítla matka a chtěla vědět, proč ji z mého křiku rozbolela hlava. Všechno jsem jí pověděla. Bez jediného slova nakráčela do kuchyně a donutila paní Osbourneovou knihu o vílách spálit. Bylo mi tehdy teprve šest a nechápala jsem, že vlastnit takový předmět bylo protizákonné. Plakala jsem několik dní v kuse.

O rok později jsem Lydiin náhrdelník našla zastrčený vzadu v její skříni. Byla o dva roky starší než já, a tak si dala ruce v bok a oznámila mi, že z dětinských věcí, jako jsou kouzla, musím už konečně vyrůst. To byla první z jejích tří velkých zrad.

Odkráčela z místnosti dřív, než jsem se jí stihla zeptat, proč jsme nikdy nenašly ten druhý náhrdelník – anebo jestli oné noci taky mezi stromy zahlédla siluetu muže.

Ulicí se prohání ledový víchř a nese s sebou hromádku suchého listí. Blondaté kudrny mi vlají podél obličeje, a tak si přitáhnou plášť blíž ke krku.

Příběhy z knížek paní Osbourneové se odehrávaly v Anglii, po které se Jiní potulovali bez zábran. Královna Mor si přeje, abychom věřili, že ona a její syn jsou nyní jediní svého druhu, kteří žijí mezi námi. Oni ale odněkud přišli a i zamčené dveře se dají znovu otevřít. Nemůžu se vypravit k našemu starému sídlu v Oakhamu ani k památníku bitvy u Barnetu, ale pokud se nějaké dveře nachází v Londýně, nebudou právě v okolí královnina paláce? Zkrátka a dobře to nemůžu nezkusit.

Obrátím se na patě směrem k veřejnému vstupu do parku, kde se každou neděli tvoří dohodové fronty. Stromy ve tmě vypadají jako strašáci a nedokážu rozeznat, kde končí jeden

a začíná další. Na žádném z nich není nic zvláštního, takže si prostě budu muset náhodně vybrat. Pevně stisknu náhrdelník ve své kapse.

Ve tmě se pohne nějaký stín. „Kdo je tam?“ zakřičí jeden z členů královniny gardy.

Potichu zakleju, upustím sestřin náhrdelník u kořenů nejbližšího stromu a rozeběhnu se pryč.

Běžím po pěšině, která protíná rozlehlý trávník, pak prudce zabočím doleva a dostanu se zpátky na ulici a mimo pozemky paláce.

Ticho náhle prořízne klapání kol vozu na dlažbě.

Uskočím, abych se skryla ve stínu, ale uvolněného kamene si všimnu příliš pozdě.

Zachytí se mi o něj bota, zakopnu a spadnu. Moje hlava narazí na obrubník a moje tělo se v blátě rozplácne jako hadrová panenka.

Nejprve cítím ostrou, oslepující bolest. A pak už nic. Jenom tmu.

Rozmrkávám hvězdičky a snažím se zjistit, jak dlouho jsem byla mimo. Vedle mě sedí v kočáře temná postava.

„Mám nůž,“ zašeptám zděšeně. Nedodám, že je to kuchyňský nůž a že ho mám zastrčený v botě, takže na něj ani nedosáhnu. Navíc je příliš tupý na to, abych s ním dokázala něco probodnout.

„Takže mě s ním bodneš?“

„To záleží.“

„Na čem?“

Prostor přede mnou se rozostří, protože mi do oka stéká teplá tekutina. Zvednu ruku, abych si otřela čelo, a zůstane na ní čerstvá, lepkavá krev.

Muž vedle mě zakleje a podá mi svůj kabát. „Vezmi si tohle. Zapáchnout mě můžeš později.“

Přitiskne mi svůj kabát k hlavě. Látka je stále teplá a já jen těžce odolávám spokojenému vzdechu, protože mi aspoň na vteřinu přestala být ukrutná zima.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se.

„Srazil mě tvůj kočár,“ odpovím slabě.

„Nesrazil, to ty jsi zakopla.“

„Zakopla jsem, protože jsem se snažila vyhnout tvému...“ zarazím se, abych se mohla rozhlédnout. Jde o obrovský kočár s nejméně šesti sametovými sedačkami a naleštěnými mosaznými klikami. „Kolosu,“ doplním.

„Já jsem se ale nepotloukal potmě okolo paláce.“

„Nepotloukala jsem se. Ztratila jsem se.“

„A kam jsi měla namířeno? Možná ti můžu pomoci.“ Cizinec zaťuká na přední okénko, které vozka okamžitě otevře.

„Kam to bude, slečno?“ zeptá se kočí zastřeným hlasem.

Je mi jasné, že moje mise selhala. „Na náměstí Belgrave Square,“ odpovím. Musím se dostat domů.

Koně zařehtají a kočár se s trhnutím rozjede. Zahneme doprava na hlavní třídu a dovnitř dopadne žlutá záře publicního osvětlení.

Můj spolecestující si odhrne vlasy z čela a mně náhle dojde, kdo to je. Ještě se mi pořád trochu motá hlava z pádu, ale je mi jasné, že to s náhlým záchvatem nevolnosti nemá vůbec nic společného.

Naproti mně sedí se starostlivým výrazem ve tváři člověk, jehož portrét jsem viděla na mnohých chodbách a v koncertních síních. Vypadá mladší než kdykoli předtím. Většinou má na sobě kravatu a vlasy pečlivě učesané do nejmódnějšího účesu. Dnes mu ale tmavé kudrny padají do oříškové

hnědých očí. Jeho ostré lícní kosti, rovnou bradu a pevně stisknuté rty bych si ale nemohla splést s nikým jiným. Je to princ Emmett.

„To jste vy.“ Zamrkám.

Na tváři mu hraje pobavený výraz. „Kdo?“

„Vy jste princ Emmett.“

„Musela ses do té hlavy uhodit opravdu pořádně,“ odvětlí. V jeho hlase slyším náznak zranitelnosti.

„Vím, kdo jste. Nemusíte se mě snažit ošálit.“

Přimhouří oči a zadívá se na mě. „Už jsme se setkali.“ Nevysloví to jako otázku.

Ve skutečnosti jsme se tak docela nesetkali, ale na různých událostech jsem ho viděla tolikrát, že si jsem stoprocentně jistá. A pak je tu ta věc s Lydí.

„Slečna Bentonová,“ ve snaze o pukrle skloním hlavu, ale v tom gestu přetrvává určitý sarkasmus, a tak se koutky jeho úst zdvihnou v náznaku úsměvu. „Mladší z dcer markýze z Townshendu.“

„Nemáš být ztracená?“ zeptá se Emmett. „Slyšel jsem, co se povídá.“

Zavrtím hlavou. „Ne, já jsem ta druhá. Byla jsem venku, abych našla svou sestru.“ S každým dalším klapnutím kopyt, s nímž se dostáváme dál a dál od Kensingtonského paláce, cítím svou porážku stále silněji. Právě jsem sestřin náhrdelník zahodila úplně zbytečně.

„Ach tak, ty jsi ta mladší sestra,“ neurčitě mávne rukou mým směrem. „Jste si podobné jako vejce vejci. Máte stejné oči.“

„Překvapuje mě, že si ji pamatujete,“ odpovím strojeně.

„Myslíš si, že je někde venku?“ zeptá se. Mou poznámku úplně ignoruje.

„Ano. Nedokážu to tak docela vysvětlit, ale myslím, že bych věděla, kdyby byla pryč.“

Emmett se na mě zadívá, neschopný ze mě spustit zrak. „Věděla?“

Kočár poskočí na dlažbě a oba sebou trhneme.

„Nepochopil byste to.“

„Mám bratra,“ oponuje mi. „Možná tomu rozumím víc, než si myslíš.“

Překvapuje mě, že prince Brama označuje za svého bratra.

Emmettův titul je pro spoustu lidí stále trnem v oku, i když už od jeho narození uplynulo skoro dvacet let. Je lidským synem Edgara, prince chotě královny Moryen, a jeho první lidské manželky, která zemřela při porodu. Královna Emmetta učinila právoplatným princem v den jeho osmých narozenin. Nikdo ale netuší, jestli to byla laskavost vůči jeho otci, jestli to bylo z lásky, nebo jestli měla královna nějaký úplně jiný důvod.

Jeho jméno si lidé šeptají v saloncích po celém městě. *Takový zhýralec, proč nemůže být víc jako Bram?* Každý týden se objevují nové drby – ať už o tom, na které události se objeví, nebo s kým. Minulý rok to byl skandál v růžové zahradě se služkou z kuchyně lorda Tremaina. O měsíc později byl přistižen v pracovně vévody Cambera zamotaný v závěsech s jeho prostřední dcerou. Minulý týden jsem svou matku slyšela zmiňovat nějakou primabalerínu. Oblíček se mi stále stahuje vzteky při myšlence, jak se k Lydii během její první společenské sezony choval. Nebyla jsem u toho, ale ona mi o tom vyprávěla, když se vrátila domů v slzách.

Když Emmett zrovna neničí něčí pověst, pobuřuje společnost tím, že odmítá studovat v Oxfordu nebo jezdit se

šlechtickými přáteli na lovecké výpravy, které prý víc než lov připomínají orgie.

Emmett se ke mně otočí a jeho pohled se do mě poprvé zaryje až na dřeň. Nikdy jsem ho neviděla jinak než zamračeného, teď se ale tváří docela odlišně. Jeho oči mají zvláštní světle hnědý odstín a za závojem tmavých řas mu v nich plápolají malé ohýnky. Jsme u sebe tak blízko, že na jeho tvářích a nose rozeznám pihy. Nikdy dřív jsem si neuvědomila, že se za všemi těmi zarputilými výrazy skrývá krásný mladý muž. Ale on je vážně *krásný*. Je tak krásný, že se mi z toho tají dech.

Kočár pokračuje v jízdě temným, spícím Londýnem. Položím si hlavu na opěrátko za sebou a přemítám, jak dostanu ze šatů krev, aniž by si toho všimla matka nebo služebnictvo.

„O čem přemýšlíš?“ zeptá se Emmett.

„O tom, jak bych vás mohla probodnout,“ odpovím se zavřenýma očima.

„To není zrovna slušné. Ale můžeš mi tykat.“

„Přejet mě kočárem od tebe taky nebylo zrovna slušné.“

„Řeknu to znovu: zakopla jsi.“

Náhle mě zaplaví vlna horka, takže otevřu oči a překvapeně zjistím, že je Emmett mnohem blíž, než jsem čekala. Soustředěně na mě zírá. Stále si u krvácejícího spánku držím přitisknutý jeho kabát a on mi začne jemně odtahovat okraj vlněné látky od kůže na mé hlavě. Kabát se přilepil, krev napůl zaschla, a když ho Emmettovy prsty odtahují, vezme s sebou i pár mých vlasů.

„Au.“ Odolávám pokušení vrazit mu loket do žeber.

„Přestaň se vrtět. Krvácení zpomaluje,“ oznámí mi. „Ale pořád bys měla tlačit na ránu.“

Rukou, kterou si netisknu látku k hlavě, ironicky zaslutuju.

Emmett nakloní hlavu ke straně a nespouští ze mě oči. „Víš, vážně jsi docela hezká.“

Celá zrudnu, a to mě rozčílí. „Snažíš se mě právě teď svést? Tvou pověst znám moc dobře, ale tohle jsem tedy nečekala ani od tebe.“

„Mou pověst?“

„Kdyby mě s tebou viděli, mohla bych se s důstojným sňatkem rozloučit.“

Princ přivře oči. „Nevypadáš jako dívka, která by se starala zrovna o tohle.“ Muži to nikdy nepochopí. Pomalá smrt v podobě vyloučení ze společnosti je osud, který zvládne jen pár silných osobností.

„Nemáš tušení, jaká jsem dívka. Nic o mně nevíš.“

„Vím, že ses uprostřed noci vykradla ven, abys našla svou ztracenou sestru.“

Kočár zpomalí. Odtáhnu závěs a vidím, jak se ve světle plynových lamp leskne silueta našeho rodinného sídla, samý bílý kámen a vysoké sloupy.

Zaklepu na okno a poprosím kočího, aby mě vysadil u zadního vchodu. Když projdu sklepními dveřmi pro služebnictvo, je menší pravděpodobnost, že si mě někdo všimne.

„Děkuju ti za pomoc,“ řeknu, když mi kočí pomáhá seskočit z kočáru na zem.

Emmett se vykloní ze dveří, mezi prsty svírá navštívenku. Podá mi ji se slovy: „Prosím. Můžu tě znovu vidět?“

„V žádném případě,“ odpovím.

„Žádám tě, abys to zvážila.“

Ze zvyku si kartičku zastrčím do kapsy. Ujdu pár kroků a už jsem skoro u schodiště, když se za mnou ze tmy ozve Emmettův hlas.

„Ten kabát si můžeš nechat.“

Obrátím se na patě. Ve stínech vidím jen jeho siluetu, ale drzý výraz na jeho tváři rozpoznám i tak. „Ne, děkuji, mám jich dost.“ Hodím po něm kabát zpátky. Zasáhne ho přímo do hrudníku. Na svou schopnost házet jsem vždycky byla celkem hrdá.

Emmett čeká, než zajdu dovnitř, a teprve pak se kočár rozjede.

Krb je studený, ani trochu to tu nepřipomíná kuchyň paní Osbourneové, kde cihly kolem pece nikdy nevychladly. Už mi ale není šest. Nikdo mi neováže rány a nemám starší sestru, ke které bych se mohla přitulit v posteli.

Vystoupám po zadním schodišti do druhého patra a zapluju do ložnice, jako bych byla duch.

Vyklouznu ze svých zakrvácených šatů a zrovna si oblékám teplou flanelovou noční košili, když uslyším, jak se z foyer ozývají hlasy.

Někdo buší na dveře. Na okamžik ztuhnu, zděšená, že se pro mě princ Emmett možná vrátil.

Pak slyším kroky a vyjeknutí.

Vyběhnu na odpočívadlo přesně ve chvíli, kdy Lydia vklopýtá do vstupní haly. Zanechává za sebou na mramoru blátnivé šlápoty.

KAPITOLA DRUHÁ

o tři měsíce později

Dveře ateliéru jsou otevřené dokořán, protože se toho děje tolik, že není možné veškerou aktivitu udržet uvnitř. Dav dívek a jejich matek se hrne ze dveří tak urputně, že si cestu dovnitř musíme razit lokty.

Švadlena, která mi měla povolit lem u sestřiných starých šatů, se zrovna nepředřela. Dobře vím, že je to proto, že jsme poslední roky zrovna neplýtvali penězi na to, abychom se řadili mezi její přednostní zákazníky. Má matka to ví také, ale i tak se ztrhaně usmívá.

Kéž bych tohle mohla podniknout kterýkoli jiný den, kdy by tu bylo méně lidí, před nimiž se toužím schovat, ale zítra je první máj, takže není čas ztrácet čas.

Celý Londýn je napnutý k prasknutí. Začátek společenské sezony, kdy se všechny debutantky seřadí, aby uzavřely svou dohodu s královnou, je hlavním tématem každého jednoho rozhovoru.

Většina občanů Anglie si pro uzavření svých dohod vybere jakékoli jiné datum. Královnin trůnní sál je jim otevřen každou neděli, od poledne do půlnoci. Kdokoli chce, může přijít a uzavřít s ní dohodu podle svých představ. Někteří této možnosti využijí hned během dospívání, někteří čekají

do vyššího věku. Než přijdou na něco, po čem touží dostatečně na to, aby kvůli tomu byli ochotni uzavřít dohodu s královnou.

V Midlands se traduje, že dohoda uzavřená první neděli v měsíci vám přinese štěstí. Dívky z Bristolu uzavírají dohody zásadně obuté do dvou levých bot. Obyvatelé Liverpoolu nosí do paláce náhrdelníky spletené z vlastních vlasů. Každé hrabství, každá vesnice a každá rodina má své vlastní předsudky, co se dohod týče, a všechny tyhle předsudky si mezi sebou předávají už přes čtyři sta let.

Někteří dohodu nikdy neuzavřou.

Ale od dívek, jako jsem já, dívek s titulem a penězi, které si mohou vliv koupit jakýmkoli jiným způsobem, se očekává, že dohodu uzavřeme v tentýž den, kdy oficiálně vstoupíme do společnosti. V den, kdy se staneme zbožím na trhu vdavek.

Naše chytré dohody zajišťující hezčí vlasy nebo nohy nám jen doplňují životopisy dokonalých budoucích chotí. Dokazují, že jsme *hodné holky*. Naším dohodám se říká dohody růží. Mají nás učinit krásnějšími, jemnějšími a roztomilejšími – stanou se z nás nádherné anglické růže.

Dívky každoročně vstupují do společnosti prvního května. Kolem tohohle aristokratického divadla před královnou se dělá takové haló, že se mu začalo říkat *přehlídka paktů*.

Jakmile matka otevře dveře obchodu, rozezní se zvonek, který je ale přes hovor přítomných sotva slyšet.

Při pohledu na mě sestry Altonovy sklopí hlavu. Mladší z nich se odvrátí tak rychle, že zakopne o roh koberce. Naše hanba je nakažlivá a nikdo si nemůže dovolit ji od nás chytit, rozhodně ne dnes.

V rohu místnosti stojí moje bývalá nejlepší přítelkyně Greer Trummerová se svou matkou, která se tváří jako kakabus.

Úzkostlivě vydechnu, vezmu matku za loket a opatrně ji obrátím opačným směrem, aby si jich nevšimla. Udělám to ale příliš pozdě.

Matka jim se širokým úsměvem zamává a paži přitom zvedne až nad hlavu, takže ji opravdu nelze přehlédnout. „Madam Trummerová, Greer, jak ráda vás tu vidím.“ Cítím, jak rudnu v obličejí, když se všichni začnou s opovržením a lítostí v očích obracet naším směrem.

„Máti, všimla sis těch stuh?“ snažím se příliš pozdě odvést její pozornost ke krajkám a hedvábí.

Greeřina matka se odvrátí, jako by nás neslyšela. Greer se stydlivě usměje, ale ani nám nezamává zpátky.

Matka se ale nenechá odradit. Několika kroky přejde místnost, protáhne se mezi tuctem dalších žen a zastaví se přímo před Greer.

„Máti, prosím, zjevně je zaneprázdněná,“ zaprotestuju, ale ona dělá, že mě neslyší.

„Greer, drahoušku, Ivy mi říkala, že jsi ze zítřka nervózní. Určitě si povedeš fantasticky. Doufám, že vaše dnešní společná procházka po parku s Ivy tě aspoň trochu uklidnila.“

Greer se na mě podívá, poprvé po několika měsících. Přistihla mě při lži a v modrých očích se jí mihne zvláštní záblesk.

„Naše společná procházka po parku?“ Zní zmateně. Pochopitelně. Matce lžu už celé měsíce, abych mohla o samotě sedět ve stájích nebo se potulovat po okolí skrytá v plášti. Vzala jsem zavděk jakýmkoli okamžikem, kdy jsem mohla opustit to dusivé utrpení, které se rozlévalo naším domem. Matce jsem tvrdila, že veškerý ten čas trávím s Greer, i když ta se nechová o nic lépe než všichni ostatní. Při prvním

záchvěvu skandálu se se mnou úplně přestala bavit. Stejně jako všichni ostatní.

Připravuju se na to, že mě Greer prozradí. Několikrát zamrká a pak se obrátí zpět na mou matku. „Ach ano, naše společná procházka po parku. Děkuji, madam Bentonová,“ odpoví tiše. „Ivy je *tak* dobrá přítelkyně. Vždy pro mě má slovo útěchy.“ Opět se podívá na mě. Dřív jsme se dokázaly dorozumívat beze slov, stačil nám jediný pohled. Teď ale nemám ponětí, co se jí honí hlavou. Pouto mezi námi je zpřetrhané. „Pokud mě omluvíte, volá mě máti.“ Její matka na ni rozhodně nevolá, nikdo to ale nekomentuje.

Když Greer odejde, úlevně vydechnu.

V tu chvíli na mě mávne švadlena a já si poslušně vylezu na stupínek před trojitě zrcadlo, zatímco mi švadlena upravuje poslední detaily na šatech. Předstírám, že neslyším šepot ostatních matek a dcer, který se line celým obchodem: „*Jistě tuto sezonu neočekává žádné nápadníky.*“

Jakmile švadlena dokončí svou práci, procpe se máti k pokladně a vyskládá na pult hromádku bankovek. Při pohledu na ně mě zaplaví silný pocit viny.

Domů se vracíme, aniž bychom jakkoli zmínily veškerou šeptandu. Jako bychom ji mohly ignorovat tak dlouho, až přestane existovat.

Lydia byla do společnosti uvedena před dvěma lety, kdy také uzavřela dohodu s královnou.

Ten den se z paláce vrátila v bílé róbě a se zmateným výrazem ve tváři. Nedokázala si vzpomenout, co se ve trůnním sále odehrálo. Nejspíše svou vzpomínku vyměnila za cokoli, co jí místo toho královna přislíbila. Uběhly ale dva roky a nám stále nebylo jasné, co přesně by to mělo být.

Byla stále stejně krásná, neobjevila v sobě žádný skrytý talent nebo novou dovednost. Jen měla děravou paměť a zkaženou sezonu, protože o ni nikdo nestál.

Fakt, že neproběhly žádné námluvy a že ani nebylo jasné, jakou uzavřela dohodu, na naši rodinu vrhal špatné světlo. Naše matka strávila uplynulé dva roky tím, že mi tvrdila, že jsem jedinou nadějí rodiny Bentonů, i když moje šance na úspěšné zasnuby přišly vniveč v momentu, kdy Lydia zmizela.

Informace o tom, že se po mé sestře slehla zem, se do mramorových síní londýnské smetánky dostala dřív, než vyšlo slunce. Před našimi dveřmi se hned ráno objevily všechny paničky z vyšší společnosti s košíky pečiva v rukou a ustaranými výrazy ve tvářích. Tušily, že se schyluje k něčemu zlému.

Právě tyhle paničky rozšířily zprávu o Lydiině hanebném návratu hned, jak se o něm dozvěděly, posílaly si ji jako koláčky během čaje o páté. Na společenském postavení je nejzábavnější sledovat, jak o něj někdo přichází.

Když jsem vstupovala do foyer našeho rodinného sídla, chtě nechtě jsem musela vzpomínat na tu noc, kdy se Lydia vrátila. Někdy mám pocit, jako bych ten okamžik prožívala stále dokola.

Konstábl, který Lydii pokrytou špínou přivedl domů, ji držel za loket a táhl ji s sebou dovnitř. „Domníval jsem se, že tato rodina má určitou úroveň,“ ušklíbl se.

Když paní Tuttleová začala křičet, že se Lydia vrátila, stála jsem už na vrcholu schodiště.

Matka s křikem vyběhla z ložnice jen v županu. Když se jí na schodišti podlomila kolena, otec ji chytil do náruče.

Předběhla jsem je a zastavila se přímo před svou sestrou. Před svou milovanou starší sestrou, pro kterou jsem

plakala, bála se o ni a uprostřed noci se plížila z domu, jen abych se ji pokusila najít.

Stiskla jsem její obličej v dlaních a uvědomila si, jak je její kůže chladná a vlhká, jako by ji pokrývala ranní rosa.

Lydia na mě jen zírala. Působila tiše a nehybně, jako by tam s námi vůbec nestála. Jako by byla duch.

Potom mi omdlela do náručí.

Otec a paní Tuttleová ji donesli do jejího pokoje, ale to já jsem ji umyla, převlékla do čisté noční košile a uložila ji ke spánku.

Byla jsem to já, kdo si všiml jejích zakrvácených chodidel, jako by dlouho běžela bez bot.

A byla jsem to já, na koho poprvé od svého návratu promluvila.

Na jediný okamžik se vytrhla ze snu. Měla bledé rty a nebyla tak docela při smyslech. Podívala se na mě, jako by mě chtěla přesvědčit, že ví, co dělá.

„Nestálo to za to,“ zaskřehotala.

„Co za to nestálo?“ zašeptala jsem.

Plamen svíčky, která stála vedle její postele, se zatřepotal. „Moje dohoda.“ Lydia na mě upírala doširoka otevřené oči, jako by mě chtěla donutit ji pozorně poslouchat. „*Nestálo to za to.*“

Potom spala tři dny v kuse a já celou tu dobu seděla u její postele s úlevou, že se vrátila, ale taky se strachem z toho, jak na tom je. Emoci, která mě zaplavila, pořád nedokážu pojmenovat.

Když se probudila, zaplavila mě naděje, že se mi prostě vrátí ta stará Lydia. Že rozumně vysvětlí, proč zmizela. Místo toho se nás ale snažila nakrmit snadno prohlédnutelnou lží, že utekla s milencem, nějakým synem tiskaře. Tvrdila,

že společně naplánovali útěk, ale po cestě je přepadli lapkové a její budoucí manžel byl zavražděn. Lydia zůstala ztracená a osamělá, nakonec ale našla cestu zpátky do Londýna.

Odhrnula jsem jí ofinu, která se jí lepila na propocené čelo. „Proč mi lžeš?“ Nikdy jsme nelhaly. Ne sobě navzájem.

Lydia nepřítomně zírala do zdi a uvnitř mě se něco zlomilo.

Matka s otcem mezitím Lydiinu historku rozšířili po městě. Nikdo z nás jí nevěřil a nešlo o zrovna společensky přijatelné vysvětlení, ale i tak to bylo lepší než *nic*.

Londýnské drbny však měly příliš mnoho volného času a netrvalo dlouho, než přišly na to, že žádný záznam o Lydiině snaze si někoho vzít neexistuje.

Na přehlídku paktů jsem byla pozvána pouze ze slušnosti, protože můj otec je přece jen ještě pořád markýz. Ale i když to matka silou vůle popírá, je mi jasné, že po zbytek sezony mě žádné další pozvánky nečekají. Hned po mém uvedení do společnosti se budu moct jít zahrabat do nejbližší díry.

Vyběhnu po schodech nahoru, abych se stihla převléknout před večeří. Když procházím kolem sestřiných dveří, otočím klikou a vstoupím dovnitř. I když už bych měla vědět, že nic takového rozhodně dělat nemám.

Lydia tráví celé dny zavřená ve svém pokoji – ostatní tomu říkají „rekonvalescence“, ale ona prostě jenom mrhá časem. Jí ovoce, které jí po zazvonění na zvonek služebnictvo donese na stříbrném podnose až do postele. Ovoce je totiž jediná věc, kterou je ochotná pozřít. Cpe se celými pomeranči a kostkami ananasů a vodního melounu ze skleníku, jako by snad nejedla celé měsíce.

Zaslechla jsem naši hospodyni, paní Tuttleovou, jak si stěžuje kuchařce, paní Froburové, že nás rodiče příliš

rozmazlují. Nedokázala jsem ani být naštvaná, že šíří takové drby. Měla totiž pravdu. Byla jsem příliš rozmazlená. Do chvíle, než zmizela moje vlastní sestra, jsem doopravdy věřila, že svět je hezké místo a já v něm mám nárok na hezké věci.

Lydiin pokoj se svými zataženými závěsy připomíná spíš kobku. Leží schovaná pod peřinou, zpod které vykukuje jen pár pramenů jejích blondatých vlasů.

Posadím se na kraj postele a položím jí ruku na záda. „Lydie, zítra je přehlídka paktů.“ Neobráť se směrem ke mně, ale podle pohybů jejího hrudníku poznám, že je vzhůru.

Dlouze se nadechne. „Ach ano?“

„Zapleteš mi vlasy, jako jsi to dělávala vždycky? Pamatuješ, jak jsi použila matčin náhrdelník jako –“

Prudce se otočí a přeruší mě v půlce věty. „Obávám se, že už si nepamatuju, jak jsem to dělala. Bude lepší, když necháš paní Tuttleovou, aby tě učesala.“

Dlaní si promne zamračený obličej. Nepoznám, jestli před chvilkou přestala plakat, nebo se na to teprve chystá, ale oči má podlité rudou. „Až budeš odcházet, zavři prosím dveře.“

Nechám ji v její temnotě.

Netuším, proč jí stále dokola nabízím nové a nové příležitosti, jak mi zlomit srdce.

Znemožnila mi najít si důstojného ženicha. Žádná rodina, která má aspoň trochu vhodné postavení, nenechá svého syna oženit se s členkou rodiny Bentonových. Nemám žádné věno, a čest už vůbec ne.

Pravdou je, že svou sestru nenávidím víc než kohokoli jiného na tomhle světě. Hrudníkem mi cloumá vztek a musím se držet, abych znovu nerozrazila dveře jejího pokoje a ne-trásla s ní tak dlouho, až by mi vysvětlila, co se doopravdy stalo.

Ale když dojdou ke dveřím svého pokoje, zůstane ve mně jen stesk. Jen se mi po ní stýská.

Svou sestru taky miluju víc než kohokoli jiného na tomhle světě.

Ale je jednodušší ji milovat, když ji zrovna nemám v zorném poli. Mám ji mnohem radši, když od ní mám odstup.

Otec se hned po večeri odebere do ložnice, protože nedokáže snést moje nervózní poklepávání nohou a matčinu falešnou rozjařenost.

Nakonec zůstanu v salonku jen s matkou. Belgrave Square je tiché a prázdné, ale domem se line směs zvuků, které velmi dobře znám: tikání pendlovek, praskání ohně a nekonečné škrábání matčina pera o papír.

Vždycky si každou sebemenší myšlenku zapisovala do deníku – dělala to i dlouho předtím, než jsem se narodila. Po domě se jich válí desítky, jsou nacpané v knihovnách a položené na hromádkách vedle odrbaných křesel.

Já mezitím pracuji na své vlastní korespondenci. Dlužím dopis Ethel. Už je jí přes osmdesát, takže málokdy opouští svůj dům v Bradfordu, prostřednictvím dopisů spolu ale sdílíme zájem o víly. Bylo mi dvanáct, když mi Lydia a Greer oznámily, že můj zájem o kouzla je dětinský a můj obdiv vůči královně sdílí jen příslušníci nižších společenských vrstev. Od té doby se mnou o Jiných už nemluvíly.

Měly aspoň zčásti pravdu. To venkované nosí falešné špičaté uši a slaví den královny, tedy výročí jejího příchodu do Anglie. Na vesnicích si její obličej věší v kaplích a staví jí památníky. Dívka mého postavení by neměla o víly projevovat žádný zájem.

Londýnská šlechta si s oblibou myslí, že se královně v podstatě vyrovnáme – což je pochopitelně nesmysl. Osobně mám

za to, že nás královna Moryen nechává udržovat tradice z dob, kdy Anglii vládli lidé, jako třeba nadcházející přehlídku debutantek, aby nám dodala iluzi, že máme nad svými životy nějakou moc. Nesmrtelná královna nechává anglickou vyšší společnost hrát si na významné osobnosti, jako by snad byla trpělivou matkou, která podává hračku plačícímu batoletu.

Všechny tyhle myšlenky sdílím s Ethel. Když mě Lydia s Greer odmítly poslouchat, zůstaly mi jen dopisy od sousedky otcovy pratetičky. Už si nepíšeme tak pravidelně, ale jsem ráda, když mi potvrdí, že se těší dobrému zdraví. Ethel je taky jediná osoba na světě, které jsem prozradila, že si myslím, že Lydia prošla dveřmi do světa víl. Bylo mi totiž jasné, že se mi jako jediná osoba na světě nevysměje.

„Co si myslíš, že si budou letos přát ostatní dívky?“ zeptá se mě matka nenuceně, jako by se nad tím právě zamyslela. Je mi ale jasné, že po mně úzkostlivě pokukuje už asi hodinu. „Itovic děvče má tak krásný obličej a víc peněz, než by mohla kdy v životě potřebovat. Možná požádá o vylepšení své schopnosti hrát na klavír. Na loňském koncertu během letního slunovratu nikoho neohromila.“

„Hmm,“ přikývnu a dál usrkávám čaj.

„Greer jistě požádá o pár centimetrů výšky, a to nikdy nestojí moc. Znáš vévodkyni z Gloucesteru? Je stejně stará jako já. Požádala královnu o prodloužení nohou o sedm centimetrů. Sice ji to stálo oba palce, ale zase na tom vydělala vévodu, že?“

Matka si nervózně mne levý malíček, který má o jeden článek kratší než všechny ostatní prsty. Vzdala se ho, aby od královny dostala lepší paměť. Bála se, že zapomene něco jméno nebo obličej a během své první sezony se ztrapní tolik, že ji ostatní začnou považovat za hrubou nebo neschopnou.

Teď si pamatuje naprosto všechno. Otec tvrdí, že se do ní zamiloval právě proto, že si vzpomněla na každíčkou drobnost z jejich předchozích rozhovorů. Měl pocit, že ho konečně někdo vidí.

Matka si pamatuje všechny dívky, které debutovaly ve stejný rok jako ona. Dokázala by popsat jejich obličej, sepsat seznam jejich jmen i adres. Nikdo z těchto lidí se s ní ale už nebaví. Zapomněli na ni způsobem, jakým na ně ona nikdy zapomenout nedokáže. Proto zaplňuje tolik deníků svými myšlenkami. Doufá, že když to všechno vypíše na papír, uvolní se jí v hlavě aspoň trochu místa, aby našla chvíli klidu. Osobně nejsem přesvědčená, že by to jakkoli pomáhalo.

Z myšlenek mě máti vytrhne tím, že usrkne portského a mlaskne jazykem. Nelíbí se mi, jak se na mě dívá. Někdy mám pocit, že vidí skrze mě, jako bych byla ze skla. Jako by dokázala prokouknout všechno, co před ní skrývám. Matce, která si pamatuje všechno, co jste kdy řekli, se dost dobře nedá lhát.

„Víš, jako tvá matka si pochopitelně myslím, že jsi dokonalá. Ale musím se zeptat: už ses rozhodla, jakou dohodu uzavřeš?“

Takhle kolem sebe kroužíme pořád. Kroky tohohle tance jsem se naučila stejně dobře jako čtverylku na lekcích etikety. Obcházím v kruzích témata, jako je má sestra, její neexistující manžel a dohoda, na kterou si nedokáže vzpomenout.

V téhle pozici jsem se nikdy neměla ocitnout já. Byla to Lydiina pozice. Otec si z nás vždycky utahoval, že jedna bude dědit a ta druhá je tu navíc. Lydia byla rodinnou nadějí a bylo předem jasné, že si vezme někoho významného.

Mým jediným úkolem bylo neplést se jí do cesty a nedělat si díry na šatech, když jsem si odřela koleno.

„Ještě ne,“ dramaticky zívnu, abych mohla utéct do klidu své ložnice.

Máti mě ale neustále pozoruje. „Myslím, že by se ti mohly hodit rovnější vlasy nebo třeba nějaký užitečný talent. Co takhle vodovky nebo hra na violoncello?“

„Hm, možná.“ Tahle hra, kterou spolu neustále hrajeme, mi vhání slzy do očí. Je to tak zoufalé. Ona přece musí vědět stejně dobře jako já, že i kdybych dovedla s vodovkami kouzlit, nikdo mě o ruku nepožádá.

„Jen si to promysli, ano? Už nemáš moc času a neexistuje nic horšího než impulzivní rozhodnutí.“

Zvednu se z hedvábného křesla a přejdu místnost, abych jí mohla dát polibek na čelo. „Jistě, máti.“

„Drahoušku?“ osloví mě.

Zastavím se mezi dveřmi.

„Naše rodina si nemůže dovolit další pochybení. Pokud...“ dlouze polkne. „Pokud se něco nezmění, do dvanácti měsíců přijdeme o dům.“

Ztuhnu. Věděla jsem, že jsme na tom špatně, ale neměla jsem tušení, že se naše úspory takto ztenčily.

Zadržuju slzy do chvíle, kdy za sebou zabouchnu dveře své ložnice. Místnost prozařují odlesky žhnoucích uhlíků z krbu, takže moje postava vrhá dlouhé, temné stíny.

Pohlédnu na noční stolek, kde leží moje pozvánka na přehlídku paktů. Pozlacené písmo se leskne v záři plamenů a kontrastuje se světle modrým pergamenem.

Naposledy si napíšu slova, která chci před královnou přednést, abych si je vryla do paměti, a pak hodím papír do ohně.

Spím tvrdě, ale za rozbřesku mě probudí zpěv ptáků. Převalím se a prohlížím si jasné jarní londýnské ráno za okny. Cítím v kostech, že dneska se můj osud změní. Hlavou mi znějí Lydiina slova. *Nestálo to za to. Moje dohoda. Nestálo to za to.*

Já ale nejsem moje sestra.

Postarám se o to, aby moje dohoda za něco stála.

Když člověk uzavře dohodu s vílou, musí být připravený za ni zaplatit. V mém případě to ale má háček. Já totiž nemám co ztratit.

KAPITOLA TŘETÍ

Matka s paní Tuttleovou mě oblékají do sestřiny róby, kterou měla na sobě na svoji přehlídku paktů. Jsou to krásné šaty, z šifonu s jemnými tečkami a lučními květinami vyšitými na bílém korzetu bílou nití. Jsou upravené, aby mi padly, ale i tak mám pocit, jako bych se převlékala za Lydii Bentonovou.

Sedím na stoličce před toaletním stolem, zatímco mi matčiny chladné prsty splétají vlasy do copů, které na mém týle tvoří klubíčko. Paní Tuttleová mi mezitím do účesu zapichuje bílé růže, čerstvě nastříhané z naší zahrady. Vypadá to úchvatně, ale rozhodně se to nevyrovná diamantovým diadémům a čelenkám, které na sobě budou mít ostatní dívky. Otec mě nabádá, ať se o peníze nestarám, ale jak bych mohla, když ho slyším, jak se v pracovně celý den hádá se svými poradci?

Jak mohl vědět, že půda, kterou si vyjednal ve své dohodě s královnou v den svých osmnáctých narozenin, bude z pěstování tak vyčerpaná, že přestane plodit? Otec přísahal, že byla půda úrodná, dokud se o vedlejší pole starali nájemci jeho otce, ale své dětské vzpomínky výměnou za pozemek odevzdal, takže si zkrátka nemůže být jistý. Všichni se navíc

sbalili a odešli pracovat někam jinam, kde je tráva zelenější – a to doslova.

Jiní by se možná poradili s přáteli, ale protože otcí nezbyly žádné vzpomínky, těžko se mohl znovu spřátelit s lidmi, na které zapomněl. Nepamatuje si historky z bydlení na kolejích ani zápasy v ragby, které ho v mládí provázely. Někde uprostřed otcova hrudníku zeje díra, kterou ostatní dokáží vycítit.

Vždycky se snažil ji zaplnit knihami a filozofií. Rodinné večere jsme trávili diskuzemi o politice a Platonovi, ale vedlo to akorát k tomu, že jsme všichni tak trochu zvláštní.

„O co královnu požádáš?“ zeptá se mě máti naposledy, zatímco mi kolem krku zapíná perly, které zdědila po své vlastní matce.

Nenávidím se za to, že jí musím lhát. „Požádám ji o totéž co ty, máti, o lepší paměť. A pak poznám někoho tak dopodrobna, že nebude mít na výběr a bude si mě muset vzít.“

Matčiny ruce se zastaví a její prsty opět zabloudí k chybějícímu článku na malíčku. Už se v zrcadle nedívá na mě, místo toho nepřítomně zírá někam do dálky. „To je hezká myšlenka, zlatíčko.“

„Tak proč se pořád tváříš tak nešťastně?“ zeptám se s úsměvem, i když se mi hrudník taky stahuje smutkem.

„Jen buď opatrná,“ zavrtí matka hlavou a vrátí se k upravování mého účesu. „Paměť slouží dlouho. A je to těžké břímě.“

Mám na sobě šaty s výstřihem ve tvaru písmene V, který lemuje krajka táhnoucí se taky podél rukávů až k loktům. Korzet mi zužuje pas a sukně se naopak táhne do šířky.

„Vypadáš dokonale,“ zašeptá matka.

Vypadám jako Lydia. Máme stejné medově blond vlasy a hnědé oči. Lydiin obličej má ale ostřejší rysy, zato já mám kulaté tváře a oblejší oči. Jako by mě někdo vytesal do její tváře.

Sestra strávila celé dopoledne zavřená ve svém pokoji. Naposledy jsem zkusila zaklepat s prosbou, jestli by mi nezapletla vlasy, a pak jsem musela předstírat, že mi na jejím odmítnutí nezáleží.

Nadzdvihnu lem šatů a nechám vykuknout své bosé nohy. „A co ty boty, co patří k těmhle šatům, máti? V krabici jsem si jich nevšimla.“

Matka sklopí oči ke koberci a zrudne, její tvář je posetá stejnými rajčatově rudými skvrnami, jako bývá ta moje. „Asi jsme na ně zapomněli. Můžeš si půjčit boty od sestry.“

Dokážu číst mezi řádky. Nemohli jsme si dovolit ani nové šaty, ani nové boty.

V posledních měsících jsem už rozpaky cítila tolikrát, že jsem si na ten pocit zvykla. Jsem už prostě jenom otrávená.

O chvilku později se ve dveřích objeví paní Tuttleová s Lydiinými hedvábnými střevíčky v rukou. „Tady máš, drahoušku,“ předá mi je s lítostivým výrazem v očích. „Chceš pomoci s obouváním?“

„Ne, děkuji,“ usměju se.

Zavře za sebou dveře a já se ušklíbnu. Lydia měla vždycky menší nohy než já. Už od dětství. Pamatuju si, že mi v jedenácti letech švec řekl, že kvůli svým velkým nohám vypadám jako písmeno L.

Pokusím se nacpat palce do křehkých hedvábných bot, ale celé nohy mě z toho pálí a po dvou krocích mi z nich vyklouzne pata.

Tohle bude těžký den i bez toho, abych musela celou dobu kulhat.

Schovám Lydiiny boty do skříně pod čepec, navléknu si punčochy a svoje obnošené kožené šněrovací boty. Pod vrstvami šatů skoro nejsou vidět, a beztak se na mě dneska v paláci nikdo nebude dívat.

Když si dotahuju poslední tkaničky, zavolá na mě matka z foyer: „Ivy, nemůžeme přijít pozdě!“

„Už jdu!“

Seběhnu ze schodů a modlím se, aby si nevšimla mé zrady v podobě jiné volby bot.

Do kočáru nastoupíme přesně v jedenáct hodin a vyrážíme přes celý Londýn vstříc Kensingtonskému paláci.

Je krásný jarní den a po šedé anglické zimě se všechno zelená. Podél cesty rostou žluté narcisy. Zahrady u rodinných sídel londýnské smetánky ožívají. V truhlících se objevují záblesky růžové a z budov visí vodopády fialových hyacintů.

U vchodu do paláce se náš kočár zařadí do fronty. Ze dveří se hrnou armády komorníků, aby nás přivítali.

Všechny debutantky na sobě mají bílou, jak to vyžaduje tradice přehlídky paktů. Bílá má odrážet róbu, kterou na sobě měla královna Mor, když se objevila na hořícím bojišti před králem Edwardem IV.

V davu si všímám všech svých bývalých přítelkyň, jejich matek a doprovodu. Jakmile se k nim přiblížíme, všechny se mírně odvrátí, aby k nám pokud možno stály zády.

Lady Marion Thorneová při pohledu na mě zalapá po dechu a zašeptá své matce: „Nemyslela jsem si, že dostane pozvánku.“

Je to legitimní poznámka. Taky jsem si myslela, že žádnou pozvánku nedostanu.

Ovšem matka vedle mě ztuhne a mě opět zaplaví vlna lítosti. Ona do tohoto světa patřila mnohem dřív, než jsem se

narodila, a tyhle ženy ji teď vykoply, jako by spolu snad nedospívaly a netrávily hodiny právě v těchto místnostech. „Ivy, přestaň se tak tvářit,“ zasyčí a mně dojde, že se mračím.

Stojíme před palácem v trapné napodobenině fronty a čekáme, až se brány paláce otevřou. Tradičně do královnina trůnního sálu vchází jedna dívka po druhé. Místo toho se ale ve stanovený čas dveře otevřou a služebnictvo rukama v rukavicích gestikuluje, abychom pokračovali do hlavní síně jako skupina.

Kensingtonský palác je hlavním sídlem královské rodiny, ale k oficiálním událostem se většinou využívá Buckinghamský palác nebo Eltham. Pozvánka do královnina domova tak působí intimně, přátelsky. Nikdy jsem uvnitř nebyla, jen párkrát jsem jako malá přišla k branám, abych tu odevzdala své mléčné zuby. Každý ale ví, že ty se nechávají u stráží. Královna nikdy nevychází, aby si je převzala osobně.

Podpatky mých bot klapou o naleštěnou dlažbu vstupní haly, která má vzor šachovnice. Kolem mě se ozývá zmatení, ale já jsem příliš zaměstnaná obdivováním těch nádherných prostor, než abych se starala o to, proč se letos děje něco jinak. Zírám na vysoké stropy a starý dub, který stojí uprostřed místnosti, propojený s celou stavbou okolo. Na větvích nad našimi hlavami raší zelené listy, některé se dokonce dotýkají proskleného stropu. Stěny pokrývají nástěnné malby v sytých smaragdových a zlatých odstínech. Na všech je vyobrazený svět víl, kde vyrostla královna Mor a kam se žádný smrtelník nikdy nepodíval.

Služebnictvo nás popohání jako ovce po schodech nahoru do trůnního sálu. Prsty v rukavicích přejíždím po mosazném zábradlí, které připomíná propletené větvičky vinné révy.

Dveře trůnního sálu se otevřou a naše stádo vejde dovnitř. Davem projede další vlna rozčarování a matka se na mě obrátí s tázavým výrazem v očích. Neměly bychom vcházet všechny pohromadě, ale každá zvlášť.

Místnost, ve které stojíme, je stejně dlouhá jako blok budov na běžné londýnské ulici. Podrážky bot se mi zaboří do půlnočně modrého koberce, na kterém jsou zlatou nití vytkaná souhvězdí. Strop je vymalovaný odstíny růžové a fialové jako při západu slunce. Stěny zdobí propracované zlaté římsy a další malby bosých bohyň lovících v hustých lesích plných divokého kvítí.

A na samotném konci místnosti sedí *ona*. Všechny jsme slyšely příběhy o tom, jak královna Mor zachránila Anglii, jak zajistila nejdelší mír v historii naší země a jak náš ostrov udržela v bezpečí a prosperitě po více než čtyři sta let.

Proto když na ni pohlédnu, nemůžu tomu uvěřit. Žádný portrét nedokáže zachytit, jak doopravdy vypadá. Sedí na trůnu a pohodlně se opírá. Není to ovšem jen tak nějaká židle, spíš umělecké dílo v podobě kytice orchidejí, které nějakým záhadným způsobem tvoří křeslo plné zlata a drahokamů všech barev duhy.

Tmavé vlasy má spletené do copů obtočených kolem hlavy a na nich posazenou korunu s diamanty a tyrkysovými drahokamy velikosti slepičího vejce.

Její róba barevně ladí s drahokamy a hedvábná látka se jí vine podél paží. Ale to, na co nemůžu přestat zírat, je její obličej.

Říká se, že od chvíle, kdy se objevila na bojišti během války růží, nezestárla o jediný den – že ji rozhodně nesvažuje něco tak přízemního, jako je čas. Její nesmrtelný obličej nehyzdí žádné pihy ani vrásky. Sama by mohla patřit

mezi debutantky, kdybyste si odmysleli její prastarý pronikavý pohled.

Vzpomenu si na svou sestru, která není schopná vstát z postele, na neštěstí mého otce, na matčin chybějící prst. Při pohledu na královnu se ve mně vzedme doběla rozžhavená vlna nenávisti.

„Vítejte,“ pozdraví nás. Její hlas zní chladně, ale snadno se rozléhá po obrovském prostoru. Mám pocit, že nervozity všech okolo stojících dívek bych se mohla dotknout. Všechny vystříhneme pukrle, jak jsme si to nacvičovaly celý život.

Překřížím pravou nohu přes levou a kolena ohnu skoro do devadesátistupňového úhlu. Oči upírám na bod pár centimetrů před sebou. Sleduju jednu konkrétní hvězdu na koberci, abych udržela rovnováhu – tak, jak mě to učila matka.

Na levé straně místnosti se ozve šum, pak zalapání po dechu a pak něco dopadne na koberec. Potom si už všimnu jen Opal Fitzherbertové, která kulhavě utíká z místnosti se svou matkou v zádech.

Chudinka, musela při pukrleti zakopnout. Většina lidí se domnívala, že si povede dobře a vdá se třeba za nějakého barona, nebo dokonce někoho ještě lepšího. Veřejné ponížení se ale šíří rychle, takže teď bude ráda, když na ni zbyde nějaký mladší bratr.

Vzduch se tetelí napětím. Královna Mor nás pozoruje a mám podezření, že ji pěkně nudíme. Jak by na dalších a dalších generacích dívek mohlo být po čtyřech stoletích ještě něco zajímavého?

„Jsem si jistá, že se ve všech vašich hlavách honí jediná myšlenka: proč jsem porušila protokol?“ promluví. „Ujišťuji vás, že s přehlídkou paktů začneme již zanedlouho. Nejprve mi ale musíte prominout jednu drobnost.“

V místnosti by bylo slyšet spadnout špendlík. Po chvíli ticha se uprostřed jedné z nástěnných maleb po straně trůnu konečně otevřou tajné dveře.

Všichni v místnosti zalapají po dechu, protože z nich vykročí princ Bram. Vystoupá na pódium a stoupne si vedle své matky. Vykročí do místnosti, jako by se právě byl projít po lese a měl díky tomu skvělou náladu.

Je nelidský krásný, stejně jako jeho matka. Má široká ramena i úsměv a podél obličeje se mu vlní dlouhé hnědé vlasy, mezi kterými se občas mihne pramínek zlatavé blond. Jeho šedé oči se lesknou jako ocel, i tak ale určitým způsobem působí přístupněji než jeho matka – jako by byl součástí tohoto světa, ne se nad ním vznášel. Možná je to tím, že má dolíček v levé tváři, nebo tím, že v pravé mu chybí.

Všechny nás na pozdrav poctí laskavým úsměvem. „Vypadá to, že jdu právě včas.“

Olive Lisonbeeová, která stojí vedle mě, se při pohledu na prince málem skácí k zemi. Její matka ji zachytí za loket, aby se vyhnula skandálu.

Ale nemám to Olive za zlé. Princ s královnou jsou nejkrásnější lidé, které jsem v životě viděla.

Lidé. Při té myšlence se zadrhnu, jako rozbitý psací stroj. Princ Bram a královna Mor nejsou lidé. Ne doopravdy. Ne jako my.

Královna Mor si odkašle a veškerá pozornost přítomných se okamžitě upře jejím směrem. „Nechci plýtvat vaším časem. Svolala jsem vás dnes proto, že vám chci jako milující matka oznámit radostnou novinu.“ Narovná se a vroucně se podívá na Brama. „V průběhu letošní sezony si můj syn, Jeho královská Výsost princ Bram z Walesu, vybere svou nastávající manželku.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Sál vybuchne.

Přítomné dámy lapají po dechu a pokřikují, ale taky se snaží dát dohromady a udržet své emoce na uzdě.

Matce Olive Lisonbeeové se tentokrát nepodaří svou dceru zachytit, takže dívčina hlava prudce narazí na mou botu. Olive leží na zemi v bezvědomí.

Bramovi je teprve osmnáct, takže má na sňatek jako princ ještě spoustu času. Tohle nikdo nečekal.

Princ má ale talent na to naši zemi překvapovat. Když se Bram ve svých čtrnácti letech zjevil v Anglii poprvé, nikdo neměl ani ponětí, že má královna syna. Prostě přišel ze světa víl, oblečený do nádherného zeleného sametového kabátce. Na všechny se usmíval a omotat si celý dvůr kolem prstu mu trvalo méně než týden.

O světě víl toho mnoho nevíme, ale je jasné, že čas tam funguje docela jinak než v Anglii. U nás uplynulo čtyři sta let, pro Brama za dveřmi to ovšem bylo pouhých deset let.

Jeho přítomnost u dvora zřejmě pomohla zjemnit krutost jeho matky v lidském světě. Královna se občas dokonce usměje nebo uzavře méně krvavou dohodu, než má ve zvyku.

Bram na dvoře zapadl tak dokonale, že většina lidí zapomíná, že byl vychovaný někde úplně jinde. V novinách se píše o jeho studiích, jeho chrabrých činech, jeho dechberoucím vzhledu. Každý člověk v Anglii je do něj tak trochu zamilovaný.

Dívka, která si ho vezme, bude nejúspěšnější nevěstou v celých dějinách Anglie.

Neznamenalo by to jen titul, peníze a bezpečí. Znamenalo by to tohle všechno *navěky*. Bram a Mor jsou nesmrtelní. Tady nejde jen o nás, ale o každou následující generaci.

Chladný hlas královny Mor se rozezní nad nastalým zmatkem. „Uklidněte se.“

Olive se se zamrknutím probere a já ji vytáhnu na nohy a předám její matce. Všichni se ztiší, pořád je ale slyšet zrychlený dech, který se odráží od masivních stěn.

Bram zakašle do ohbí svého lokte, jako by se snažil potlačit smích.

Královna Mor měla lidského manžela po celou dobu své vlády, od poslední královské svatby už ale uplynula celá desetiletí. Zatímco se její manželé proměňují v bělovlasé starce, zůstává Mor mladá a krásná. Jako by byla navždy uvězněná v jantaru. Vždy, když některý princ choť zemřel, počkala královna pár měsíců a pak si vyhlédla nového mladíka, kterého by si mohla vzít.

Někteří se domnívají, že její původní dohoda s králem Edwardem IV. vyžaduje, aby vždy pojala lidského manžela, že slovy chytře tančí kolem výrazu král, ale nikdo neví nic jistě. V hradech každopádně často táhne a nikdo nechce být sám *navěky*.

Jejímu současnému princovi choti Edgarovi, který je otcem prince Emmetta, je asi čtyřicet let. Říká se o něm, že je milý

a družný, zároveň ale královnu nikdy nedoprovází na žádných oficiálních akcích. Je nad slunce jasné, že ona vládne a on je jen jejím druhem.

Na zlomek vteřiny se královnin pohled přímo setká s mým. Šokovaně odvrátím zrak, ale když se odvážím opět vzhlednout, dávno už se dívá někam jinam.

„Žádám vás, abyste nadále dodržovaly etiku,“ poznamená královna ledově, já si ale v koutku jejích úst všimnu pobaveného zacukání. Mám pocit, že Mor s Bramem celou tuhle událost považují za nanejvýš zábavnou.

„Abych dokázala zajistit oddanost budoucí manželky dvoření mému synovi a poctivý souboj o jeho ruku v průběhu celé sezony, musí každá mladá dáma, která se chce ucházet o mého syna, dodržet jediné pravidlo: pokud nebude vybrána, nikdy se nesmí vdát za nikoho jiného. Zbytek svých dnů bude muset prožít sama. Takové jsou podmínky.“

V davu se zvedne vlna nevole. Zmatené dcery, pohoršené matky, všechny vykřikují: „Proč?“ a „To našim dcerám přece nemůžete udělat!?“

Nedokážu zadržet smích, který se mi dere z hrdla.

„Co to do tebe vjelo?“ zasyčí na mě matka.

Otřu si slzy, nedokážu jí ale odpovědět. Je to celé tak absurdní! Stojím uprostřed obrovského sálu v nádherných šatech a sleduji, jak se všichni pohoršují nad budoucností, ke které mě už dávno odsoudili. Ale myšlenka, že by mohla potkat je nebo jejich děti, je nutí křičet na samotnou královnu.

Když se obrátím ke královské rodině, všimnu si, že na mě zírá Bram. Hlavu lehce naklání do strany.

Královna vstane a sál náhle ztichne. Je vysoká, ale ne nepřirozeně. Jen se zkrátka pohybuje způsobem, který

vytváří iluzi, jako by chodila po vodě. „Když se vdávám já, musí mí nápadníci podepsat stejnou smlouvu. Jedná se o standardní protokol.“

Pochopitelně. Muži ale bez manželství mají jiné možnosti, stejně jako finanční i společenskou svobodu. My, ubohé dívky, bez manželství nemáme nic.

„Pokud s těmito pravidly nesouhlasíte,“ uzavře svůj proslav královna, „můžete se samozřejmě sezony účastnit za běžných podmínek.“

Královna líně mávne levou rukou s prsteny a přivolá sluhu, který přinese svitek velký jako on sám. Jiný muž z pravé strany donese malý stolek, na jehož roh třetí sluha umístí brk, stříbrnou dýku a prázdný křišťálový kalámar.

„Dívky, které se chtějí ucházet o mého syna, musí smlouvu podepsat nyní. Máte deset minut na to si vše rozmyslet, protože pak nás čeká standardní přehlídka. Všechny dostanete svoje dohody.“

Královna se posadí a úkosem pohlédne na Brama. Ten má na tváři neproniknutelný výraz, ale přísahala bych, že očima stále zalétává ke mně.

Místnost naplní hlasy. Matky a dcery přemítají, jaká je nejlepší strategie. Pokud jsme byly vychovány pro tuto válku, právě stojíme před rozhodující bitvou.

Obrátím se čelem k matce. Je jí čtyřicet devět, v tuhle chvíli ale vypadá mnohem mladší, oči má jasně modré a světlé vlasy jí šedí ještě téměř neprokvétají. Chci ji obejmout a ujistit, že všechno bude v pořádku. V mnoha ohledech mám dojem, že z nás dvou jsem rodičem spíš já. Vždycky ji musím uklidňovat a tvářit se, že všechno bude dobré. Otevře ústa, aby promluvila, ale já už mám jasno.

Na dnešek jsem měla jasný plán. Přehrála jsem si ho v hlavě snad milionkrát. Na tohle jsem nebyla připravená, je mi ale jasné, co musím udělat.

Vykročím vpřed.

„Ivy!“ vykřikne za mnou matka. „Drahoušku, prosím, zamysli si to.“

Ale to jsem přece právě udělala. Když se budu ucházet o ruku prince Brama, budou mě *muset* zvát na všechny plesy. Moje rodina by se díky tomu mohla dostat zpět na výsluní společnosti, moje matka by se mohla opět začít bavit se svými přáteli, obchody mého otce by si mohly začít vést lépe, mohli bychom zachránit dům a možná bych dokázala i rozveselit Lydii.

Vzpomenu si na své šestileté já, které nechalo náhrdelník u kořenů pokrouceného stromu. Vzpomenu si na svůj obličej, přilepený na sklo, a na stín, který jsem určitě viděla kráčet lesem. V mojí hlavě to byl princ, který mě přišel vysvobodit z mého nudného každodenního života. Někde vzadu v mysli mi zní tenký hlásek, který mi připomíná přání, jež jsem si uvědomila právě oné noci. *Možná, když budeš dost výjimečná, se do tebe někdo z Jiných zamiluje.*

„Bude to v pořádku,“ zašeptám matce. Možná lžu. Možná to vůbec v pořádku nebude. Ale právě teď mám první příležitost dát dohromady aspoň pár střepů z rozbité skládáčky našich životů. A já tuhle příležitost nehodlám zahodit.

Když procházím ke stolku, dav zašumí.

Královna na mě shlíží z trůnu. „Přeješ si stát se jednou z kandidátek?“

Mám pocit, jako bych se na sebe dívala pod lupou. Uvědomuju si, že moje budoucí já se bude vždycky vnímat jako ta Ivy *předtím a potom*. Tenhle moment je tou dělicí čarou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dohoda růží.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.